

Arartekoaren 1/2010 Gomendio orokorra, urriaren 15koa.

Gurasoen erantzukizun partekatua banandutako bikoteetan: botere publikoen eginkizuna.

1. Sarrera

Gizartearen aldaketek legeetan aldaketak eskatzen dituzte. Genero berdintasuna edo adingabekoen babesa bezalako arloetan gizarteak esperimentatu dituen aurrerapenek aurreko hori agerian jartzen dute. Horiekin batera, azken urteetan, gure antolamenduaren arlo guztietan aldaketa garrantzitsuak aurrera eramán dira.

Aurrerapen horiek direla-eta, botere publikoei honakoa exijitzen zaie: haien jarduerarekin lagundu dezaten, araei dagokienez zein gauza materialei dagokienez, familiaren eta kideei esleitu zaien eginkizunen eta itxaropenen ikuskera patriarkalaren menpean dauden egoerak aldatze aldera. Ikuskera hori, zalantzarik gabe, gizartean indarrean dago baina gaur egun Kode Zibilak guraso eta seme-alaben arteko erlazioen inguruan banantzearen eta dibortzioaren ondorioak arautu zituenean baina ezohikoagoa da. Hala ere, oraindik ere indarrean dago gero eta pertsona gehiagok erakunde honetan horrelako kasuak salatzen baitituzte eta, gurasoen artean adostasunik ez dagoenean, legeriak zaintza partekatua barne hartzea oraindik ere salbuespena baita.

Arrazoi horrengatik Arartekora jo dutenek honakoa adierazi dute: kontu hori araututa dagoen moduan, praktikan bananduta dauden gurasoetako bat komunean duten seme-alaben zaintza partekatzeari uko egitea nahikoa da, beste argudiaketaren beharrik gabe eta umeen zaintzan biak maila berean partaide izan badira ere, epaileak zaintza partekatuaren aukera atzera botatzeko eta zaintza bietako bati bakarrik emateko.

Kexagileek adierazi dute zaintza 10 kasuetatik 9 kasutan amari ematen diotela. Horrek esan nahi du epaileen, fiskalen eta epaitegientzat lan egiten duten talde psikosozialen joera dela, baldintza berdinetan, adingabeak amak zaintzen baditu hobeto egongo direla pentsatzea. Horrek pasa den mendeko eredu sexistak jarraitzen dituela salatzen dute eta hori gainditzea beharrezkoa dela emakumeen eta gizonen arteko funtsezko berdintasuna bermatze aldera. Horrengatik, erakunde honek, ahal duen heinean, beharrezkoa den legeriaren aldaketa bultzatzea eskatzen dute, gurasoen artean adostasunik lortzen ez den kasuetan guraso bien seme-alaben zaintza eta babeste partekatua judizialki ezartzeko aukera ezohikoa izan ez dadin, gure ingurune sozial eta kultural berdinean dauden herrialdeetan bezala.

Gure azken ohiko bi txostenetan arazo horren inguruan gogoeta egiteko aukera izan genuen. Arazo hori bideratzeko, egia esan, gure eskumenen barne dauden organoen eskura ez dauden legearen inguruko neurriak hartu behar dira. Hala eta guztiz ere, arazoaren ondorioek Defentsa Bulego honen eginkizunaren funtsezko zati bat den eskubideak bermatzearengan zuzenean eragiten du. Horrez gain, erakunde honek kontrolatzen dituen administrazioaren erabaki mota guztiak baldintzapean jartzen ditu.

Bestalde, arazo hori hizpide duten erreklamazioen kopuruak gora egiten du. Azken urtean hirurehun baino gehiago izatera heldu dira, %58 gizonenak ziren eta %42 emakumeenak. Hori dela eta, Eusko Legebiltzarrari bidaltzen diogun txostenean espediente horiek nahi eta nahi ez aipatzeaz gain, aurten talde horiei gai horren inguruko gogoeta sakona helarazi nahi izan diegu. Horren helburua honako hau da: legegintza autonomikoak gai horren inguruan legeak emateko eskumenik duen edo ez alde batera utzita, euskal ganberak ez legezko proposamena onartzeko aukera ikertzea edo, hala badagokio, Batzar Nagusien aurrean legegintzako ekimena gauzatzea.

Edonola ere, Arartekoan oraindik jasotzen dira egoera horren inguruko kexak. Hori dela eta, botere publiko eskudunei eta gizarteari orokorrean erakunde honen iritzia ulertarazteko, hau da, legearen aldaketa bat beharrezkoa dela, gogoeta hori ezagutara eman nahi izan dut gomendio orokorraren formarekin. Legearen aldaketa horrek, batez ere adingabeen interesak errespetatuz, banandutako bikoteen seme-alaben zainketan bi gurasoek daukaten erantzukizun partekatua erraztu beharko luke.

2. Gurasoen erantzukizun partekatu gehiago eskatzeko arrazoia eta inguruabarrak

Hasteko, esan beharra dago Justizia Administrazioak arlo zibilean duen funtzionamenduaz iristen zaizkigun kexetatik gehienak banantze- eta dibortzio-prozesuekin lotutako kexak direla. Herritarrek arlo horretan erakusten duten nahigabeak zera adierazten du: egoera horiek sorrarazten dituzten edonolako eragozpenen aurrean, pertsonak zuzenbidean jartzen dituztela beren itxaropenak, nahiz eta zuzenbideak itxaropenok era mugatuan soilik bete ditzakeen. Gainera, alde handia dago familia-epaitegiek eskura dituzten baliabideen eta epaitegi horiei azaltzen dizkieten kasu gero eta ugariagoen artean, eta horrek ere sortzen du atsekabea. 2006. urtean zertxobait gutxitu diren arren, azken bi hamarkadetan ezkontza-haustek Europako beste edozein herrialdetan baino gehiago ugaritu dira Espainian, eta egindako ezkontzen kopuruaren aldean izan diren ezkontza-hausteei dagokienez, Espainia lehen tokian dago, Belgikarekin batera.

Bi alderdien artean adostasunik ez dagoenean, bien arteko boterearen asimetriak eskubide-urratzeak eragiten ditu, eta ezinbestekoa da urratze horiek epaitegiek esku hartuz eragozte eta zuzentzea. Hala ere, baliabide nahikorik ez izateak badu ondoriorik legeak horrelako kasuetarako aurreikusi dituen baliabideen eraginkortasunean. Batzuetan atzerapenak gertatzen dira adostutako frogak

egitean edo ebazpena emateko orduan, eta atzerapenok eragin berezia izaten dute etenaldietan. Etenaldion errurik ez badute ere, horien ondorio kaltegarriak pairatzen dituzte beraien babesgabezia-egoera zuzentzeko justiziaren ekintza beste inork baino lehenago behar duten pertsonak. Beste kasu batzuetan, epaitegiei atxikitako talde psikosozialek egin behar duten lan garrantzitsuarekin du zerikusia baliabide urritasunak. Talde horien giza baliabideak eta baliabide materialak ez dira nahikoak izaten sakon aztertzeko, beharko lukeen bezala, ez bakarrik pertsona horien jarrera psikologikoa, baizik eta baita ere horiek gizartean, lanean eta familian bizi dituzten zertzelada guztiak, izan ere, azkenean ematen den ebazpenak oso modu erabakigarrian eragingo du beren bizitzetan.

Horrelako egoeretan sortzen dira, hain zuzen, gure epaitegiek seme-alaben zaintza guraso bati edo besteari emateko erabiltzen dituzten irizpideei buruzko kekek. Arrazoi horregatik azaldu dizkiguten keketan, epaileen erabakiei zor diegun begiramenak galarazi egin digu esku hartzea, baina, hori bai, aipatu beharra daukagu mahaigaineratu duten debatea, gizarte mailako hausnarketa zabalago baten barruan sartuta baitago. Hausnarketa horretan, bi betebeharrak ditugu: bata, genero ikuspegia aintzat hartuz, arlo guztietan eredu sexistak gainditzen laguntzea; bestea, berriz, Haurren Eskubideen Europako Gutunean adierazitako xedapenak betetzen laguntzea (Europako Parlamentuaren ebazpena, 1992ko uztailaren 8koa). Honela dio Gutunak: "Haur orok du bere gurasoez gozatzeko eskubidea. Aitak eta amak, biek dute erantzukizuna seme-alaben garapenera eta heziketara begira..."; "Izatez edo legez banandu, dibortziatu edo ezkontza baliogabetuz gero, seme-alabek bi gurasoekin harreman zuzena eta etengabea izateko eskubidea dute eta bi gurasoek betebeharrak berberak dituzte" (8.11 eta 13. artikulua).

a) Lehen gaiari dagokionez, oraindik asko aurreratu behar badugu ere, begibistakoa da azken hamarkadetan emakumeak, eremu publikoan, iraganen beren senarren baimenarekin soilik eskuratzen zituzten espazio publikoak lortzen ari direla. Hala ere, gizonen artean nagusitzen diren erreferente sinbolikoek eta bizitza-esperientziak ez dute adierazten praktikan gizonak neurri berean bete dutenik tradizioz emakumeak eman zaion etxeko eremua. Aitzitik, pentsarazten dute, emakumeak etxetik kanpo lan egin ala ez, familia askotan, seme-alabak eta mendetasuna duten pertsonak zaintzea batik bat amaren arduratzat jotzen dela oraindik ere, eta aitarengandik mantenua lortzea espero dela, beste ezerekin gaitetik.

Pentsamolde horrek herrestan darama, esan dugunez, gero eta indar gutxiago duen familia-ikuskerak jakin baten zama. Hala ere, jasotzen ditugun kekek erakusten digute pentsamolde hori oraindik ere oso oztopo garrantzitsua dela benetako berdintasuna lortzeko. Alde batetik, generoaren arabera, gizon eta emakumeen lan-hautabideak baldintzatzen jarraitzen duelako, izan ere, lan-hautabideak familiarekin bateragarri egiteko ardura bortizkiago jartzen du emakumeen gain. Horrek azaltzen du, beste arrazoi batzuen artean, gizonak bezalako gaitasun eta prestakuntza badituzte ere, emakumeek oso ordezkaritza gutxi dituztela dedikazio eta erantzukizun handiko lanpostuetan eta, beraz, lansari apalagoak dituztela, eragin gutxiago eta, azken batean, botere gutxiago. Baina bada beste arrazoi bat ere: bikotea hausten denean, operadore juridikoek generoarekin lotzen dituzten eginkizunak eta

espektatibak bat datoz, neurri batean, pentsamolde horrekin: pentsamolde horretan badute lekua bai etxeko lanez arduratzen ez den gizonak, bai "etxean laguntzen duenak" ere, ez ordea berdintasun osoz etxeko ardurak bere gain hartuko dituen gizonak; era berean, salbuespenak salbuespen, pentsamolde horretan ez da ulertzen aita bananduak seme-alabekin noizbehinka erlazionatu eta, kasurik onenean, haien behar materialak asetzeko ordaintzea ez den beste eginkizunik izan dezakeenik.

Eskema horretan, arrunta da bere betebeharra saihesten ahalegintzen den aitaren irudia, argi ikus daiteke arau zibil nahiz penalean. Aldiz, gurasoen erantzukizun partekatua baliatu nahi duen aita bananduaren irudia nekez dator bat dauden kategoriekin. Ikuspegi horretatik, guraso bananduaren eskaera hori kasu bakar batean egongo da susmotik libre: bi aldeek seme-alaben zaintza partekatua hitzartu dutenean, hau da, amaren onespena duenean. Bestela, guraso bananduaren eskaera seme-alaben ongizatearen kontura bere beharrak asetzeko ahalegina balitz bezala ikusten da, edo, are gehiago, bere erantzukizun ekonomikoak ekiditeko ahalegina bezala. Logika hori agertzen da amari lehentasunez eta berari soilik seme-alaben zaintza emateko epaileen jardueran, nahiz eta txosten psikosozialen arabera, bi gurasoak, bata zein bestea, egokiak diren zaintza bere gain hartzeko. Akordioak hitzartzeko orduan, logika horrek ezinbestean baldintzatzen du amen eta aiten berdintasuna, eta nekez uler daiteke gizonen eta emakumeen lehengo eta oraingo desberdintasunak gainditzen laguntzeko diskriminazio positibo gisa. Bi arrazoirengatik ulertzen dugu horrela:

- azken batean, ideologia patriarkal baten mendeko pentsamoldea delako. Ideologia horrek pertsoneri, generoaren arabera, desberdintasun horiek sendotzen lagundu zuten eginkizun eta gizarte-espektatibak berberak ematen dizkie. Horrela, emakumeak diskriminatzen ditu arlo publikoan sartzeko bidean eta, aldi berean, gurasoak banantzen badira, "natural"tzat jotzen du –hortaz, normalean adingabearen interesarekin lotzen den zerbait bezala– emakumeak arduratzea, beraiek soilik, seme-alaben zaintzaz. Beraz, benetako berdintasuna lortzeko bide egokian ote gaude? Bidezkoa da geure buruari galdera hori egitea.
- Izan ere, banandu ostean, bikote bat, haien seme-alaben zaintza modu berdintsuan banatzeko, ez bada akordio batera heltzen, horrek ez du esan nahi elkarrekin bizi ziren bitartean horrelako akordiorik ez zela existitu. Modu berean, ez du adierazten une horretatik aurrera bikotekideek umeak zaintzeko asmorik edo ahalmenik ez dutela. Asmo eta ahalmen hori kasuz kasu baloratu beharko litzateke, beste ezer baino lehen adingabeen ongizateari arreta jarritz, hurrengo atalean aipatuko dugun bezala. Beste modu batean ulertzea aurreiritzi bat onartzea da. Batzuetan aurreiritzi hori emakumeen aldekoa da. Gure ustez, edozein desberdintasun faktore bezala, pertsona guztiei kalte egiteaz gain, bistakoa den gizartearen errealitate bat alde batera uzten da: erantzukizunak partekatzen dituen familia eredu bat, gehiengoaren barruan dagoen edo ez aintzat hartu gabe, gero eta ohikoagoa dena, batez ere, genero berdintasunaren aldetik harkorrenak diren sektoreen artean. Bestalde, iritsi zaizkigun kasuen

artean, emakumeek osatutako bikoteak ere badira. Horiek, bere garaian, guraso-ardura elkarrekin bereganatu zuten, emakumeetako baten intseminazio artifizialaren bitartez. Banandu ostean, ordea, aipatu berri dugun aurreiritzi horren ondorioz, epaitegiak ikuspegi biologizista hartu zuen eta, bi amen arteko akordiorik ezean, guraso-zaintza gauzatzea eragotzi zion alaba bere sabelean eraman ez zuen eta hartaz erditu ez zen amari, nahiz eta, umea jaio zenetik une oro hura zaintzeaz arduratu zen.

b) Aipatutako bigarren alderdiari dagokionez, ikusi dugunez, seme-alaben zaintzak bikoteko bi kideen ardura izan behar duelako ideia gizartean aurrera egiten ari den neurrian, banantzearen ondoren seme-alaben jagoletza eta zaintza elkarrekin banatzea ere aukera egokitzat jotzen ari da pixkanaka, eta zuzenbidean ez dago ezer hori hala izatea oztopatuko duenik, betiere aukera horrek –adingabeei begira hartzen den beste edozein neurrik bezalaxe– adingabeen lehentasunezko interesari kalterik egiten ez badio.

Gure epaile eta fiskalek, zentzuz jokatzuz, interes hori adingabeen egonkortasunarekin identifikatzeko joera dute, eta egonkortasun hori guztiz bateragarria da, hasiera batean, bikotea banandu ondoren haurren zaintza bi gurasoek gauzatzen jarraitzearekin, betiere arrazoizko sistema baten bidez gauzatzen bada. Gure aburuz, testuinguru horretan egonkortasuna kontzeptu geografikotzat hartzen ez bada, baizik eta irizpide psiko-afektiboen arabera definitzen bada, egonkortasun hori adingabearen eguneroko bizitza zuzentzen duten espaziozko eta denborazko erreferentzien sendotasunean oinarrituko da, eta adingabeak, banantzea gertatu arren, aitak nahiz amak bera maitatzen eta zaintzen jarraitzen dutela sentitzean.

Horregatik, gure ustez, irizpide horiek bete ahal izatearen argitan baloratu beharko dira, aurreiritzirik gabe eta objektibotasunez, kasu bakoitzean azal daitezkeen baldintza material eta emozionalak bi gurasoek seme-alabak zaintzeaz elkarrekin ardura daitezzen, leku desberdinetan bizi izanda ere, zaintzeko denborak banatuz (ez du zertan izan bakoitzak denboraren %50) edo zaintzak berekin dakartzan egitekoak modu bideragarrian banatuz. Horren baitan egongo da hautatzen den sistemaren arrazoizkotasuna, baita horrek denboran barrena izan beharko dituen aldaketak ere, adingabearen bilakaeraren arabera.

3. Legezko egoera eta hobetzeko aukerak

Haatik, legegintza arloan, bide horretan aurrera egiteko ahaleginak gorabehera, esaterako, uztailaren 8ko 15/2005 Legearen bitartez Kode Zibilean egindako aldaketak, oro har, seme-alaben zaintza ez dago bi gurasoei ematerik bietako batek partekatu nahi ez duenean. Honela dio Kode Zibilak 92. artikuluan:

“92. artikulua

1. Banantzeak, deuseztasunak eta dibortzioak ez dituzte gurasoak askatzen, gurasook euren seme-alabei begira dituzten betebeharratik..

2. Epaileak edozein neurri hartu behar duenean seme-alaba adingabeen jagoletza, zaintza eta hezkuntzari buruz, seme-alabon eskubidea betetzea zainduko du, horiek esan beharrekoa entzunez.

3. Epaia bidez guraso-ahala kentzea erabakiko da, prozesuan horretarako arrazoiak azaldu denean.

4. Gurasoek hitzarmen arau-emailean, edo epaileak berak, erabaki dezakete, seme-alaben onurarako, guraso-ahala oso-osorik nahiz zati batez gurasoetatik batek egikaritzea.

5. Seme-alaben gaineko jagoletza eta zaintzaren egikaritzea elkarrekin banatzea erabakiko da, gurasoek hori eskatzen dutenean hitzarmen arau-emailearen proposamenean, edo prozeduran zehar bi-biok horretan ados jartzen direnean. Epaileak, baterako jagoletza erabakitzean, eta bere ebazpenaren arrazoiak azaldu eta gero, kautela egokiak hartuko ditu, ezarritako jagoletza-araubidea eragingarritasunez bete dadin; ahal den neurrian, neba-arrebak ez dira elkarrengandik bananduko.

6. Edozein kasutan ere, jagoletza eta zaintzaren araubidea erabaki aurretik, epaileak txostena eskatuko dio Fiskaltzari, eta adingabeek esan beharrekoa entzungo du, horiek behar besteko zentzutasuna badute eta horiei entzutea beharrezkotzat jotzen bada ofizioz edo fiskalak, alderdiek, talde judizial teknikoak edo adingabeak berak hala eskatuta; baloratuko ditu, orobat, alderdiek agerraldian egindako alegazioak eta agerraldi horretan egindako frogak, bai eta gurasoek euren artean eta gurasook seme-alabekin dituzten harremanak ere, horiek guztiak bat etor daitezen jagoletza-araubidearekin.

7. Baterako jagoletza ez da bidezkoa izango, gurasoetatik edozeinen aurka zigor-prozesua hasi denean, guraso horrek beste ezkontidearen edo bi-biokin bizi diren seme-alaben bizitza, osotasun fisiko, askatasun, osotasun moral edo sexu-askatasun nahiz –ukigabetasunaren aurka atentatzeagatik. Jagoletza hori ez da bidezkoa izango, halaber, epaileak etxeko indarkeriaren zantzu oinarriak atzematen dituztenean, alderdien alegazioak eta egindako frogak kontuan hartuta.

8. Salbuespenez, nahiz eta artikulua honen bosgarren paragrafoko kasuak gertatu ez, epaileak, alderdietatik batek hala eskatuta, eta Fiskaltzak horren aldeko txostena eginda, gurasoek elkarrekin banatutako jagoletza eta zaintza erabaki dezake; erabaki horren oinarria izan daiteke beste modurik ez gotea adingabearen interes gorena egoki babesteko.

9. Epailleak, aurreko paragrafoek aipatzen dituzten erabakietatik edozein hartu aurretik, guraso-ahala egikaritzeko modua eta adingabeak zaintzeko araubidea egokiak diren jakiteko, irizpena eskatu ahal izango die, ofizioz edo alderdiak hala eskatuta, behar bezalako kualifikazioa duten espezialistei.”

Egia da arau horren 8. paragrafoan aintzat hartzen dela adingabea judizialki bi gurasoen zaintzapean geratzeko aukera, alderdietako batek horren kontrako jarrera badu ere. Baina salbuespen gisa egiten da hori, eta bakarrik honako kasu honetan: Fiskaltzaren aldeko txostena edukita, adingabearen interesa babesteko modu bakarra dela uste izaten denean. Horrexegatik erabiltzen dute hain gutxi aukera hori gure epaitegiek.

Izan ere, epaile batek hainbat hautabideetatik bat aukeratu behar duenean, gai honetan zein beste edozeinetan, bere erabakia oinarritzeko ia inoiz ez du adierazten horixe dela, eta ez besterik, lehentasunez babestu nahi den interesa egoki babesteko hautabide bakarra. Aldiz, epailleak, aukeran dituen hautabideetatik, interes hori –ustez behintzat– ongien babes dezakeen hautabidea identifikatzen du, inguruabarrak kontuan hartuta.

Arau horrek, aitzitik, kasu askotan galarazi egiten dio epaileari zaintza partekatua alde egitea, hautabiderik onena iruditzen bazaio ere. Izan ere, zaintza partekatua alde egin ahal izateko, adierazi beharko du, fiskalaren onespenerekin –hori ez da beste inongo arlotan gertatzen–, ez dagoela zaintza partekatuz bestelako konponbiderik adingabearen interesa behar bezala babesteko. Alabaina, eskusibotasunezko irizpide hori nekez dator bat neurri hori hartzeko funtsezkoa den betekizun honekin: txosten psikosozialen arabera, aita nahiz ama seme-alabak zaintzeko guztiz gaituta egon behar dute, haurrak bere kargura geratzen badira. Egiaz, aztertu ditugun espedienteetatik gehienetan ikusten denez, guraso batek zaintza partekatua eskatzen duenean beste gurasoaren iritzia kontra, eskaera oinarritzeko adierazten du horixe dela bere seme edo alabaren interesa babesteko biderik egokiena, baina ez du adierazten, nahitaez, adingabeak gaizki zainduta egongo liritekeenik zaintzeko ardura zaintza partekaturik nahi ez duen beste gurasoari soilik emango balitzaio. Hala ere, Kode Zibilarren 92. artikuluan orain ezarrita dagoenaren arabera, guraso baten ukapenak lehentasuna izango du beste edozein gogoetaren aldean, zenbait faktore batera gertatzen ez badira behintzat. Azaldu dugunez, kasu hori egiaz oso gutxitan gertatzen da eta, gainera, teoriarik ere nekez uler daiteke: alegia, ez epailleak bakarrik, baizik eta baita fiskalak ere, aita nahiz ama beren seme-alabak zaintzeko gai direla uste izatea, baina, aldi berean, haurren zaintza bietako bati soilik emanaz gero, haurren interesari kalte egingo litzaiokeela uste izatea.

Lehenago azaldu dugun testuinguruan, hori guztia, neurria salbuespen moduan xedatuta egotearekin batera, berdintasuna lortzeko traba garrantzitsua dela iruditzen zaigu, eta eragin kaltegarria duela adin txikikoen eskubideen eraginkortasunean, gorago aipatu dugunez. Arazo hori gainditu nahi bada, jakina, ez dago zertan seme-alabez arduratzera behartu hori egin nahi ez duen gurasoa, baina bietako batek zaintza partekatua eskatu eta besteak zaintza berak bakarrik

baliatu nahi duenean, azken horrek ez luke bere borondatea inposatzeko ahalmenik izan beharko epaileari –oroz gain adingabeen interesa errespetatuz– gurasoen erantzukizun partekatua ildotik agian egokiagoak irudituko zaizkion beste konponbide batzuen kalterako.

Badakigu azaldutako arazoei aurre egiteko pentsamoldea aldatu behar dela, hori denborarekin gauzatu dela eta, har daitezkeen legegintza-neurriez harago, gizarte osoari dagokiola. Hala eta guztiz ere, botere publikoen betebeharra da hori eragozten duten oztopoak kentzea, eta horrexegatik eskatzen dizugu, idazki honen bitartez, jardun dezazula.

GOMENDIOA

Botere publikoek, nork bere eskumenen neurrian, beharrezkoak diren lege-aldaketak eska ditzatela, banantze eta dibortzio kasuetan seme-alaben zaintza bi gurasoek izan dezaten errazteko, hautabide onena bezala. Hori gurasoen erantzukizun partekatua bidez egingo da, betiere haurren interesa babestuz beste ezer baino lehenago.

